

valaki bizonyos körökhöz tartozzon, tekintet nélkül becsületességére, szorgalmára, tudására és egyéb személyi tulajdonságaira, hogy vezetőhelyekre kerüljön. A fasiszta magyar éra alatt, ahol a lakosság egyes rétegeinek a rablását és a pusztítását egyszerűen megengedték, sokszor még a formális törvények szerint is az volt a döntő, hogy »fajmagyar«-e vagy »őskeresztény«-e valaki, tekintet nélkül személyi tulajdonságaira, hogy felelősségteljes és persze hasznothozó állásba jusson. Ezt a tradíciót akarja a reakció ismét nálunk felébreszteni, hogy folytathassa piszkos, rabló üzelmeit.

Ezért új rendszerünk, amely aszerint osztályozza az embereket, hogy mit tudnak, mennyire becsületesek és mennyire dolgoznak a népért, tekintet nélkül a nemzetiségre és vallásra, tekintet nélkül arra, hogy voltak-e »Szolun«-nál vagy pedig »ősárják« vagy »tősgyökeres turániak«-e, ki kell írtani a sovinizmust, akár milyen lepezett jelszavakkal jelentkezik újból és újból. Mert tudnunk kell, hogy aki a sovinizmus ellen harcol, az a fasiszmus melegágyát távolítja el.

GÁL LÁSZLÓ:

### A ROHAMMUNKÁS DICSÉRETE

Akinek lába rongyban már dagadt,  
s ki lakkban soha nem járt azelőtt:  
az símgató, bo'dog, nagy örömmel  
mest felveszi az első, új cipőt.  
Nézi és szinte belekőnyezik,  
nézi és lépni nem mer benne lába...  
Mest más az aszfalt, más a gránitkocka,  
s magas kedvvel mintha maga fölött járna: —  
a munkára gondol s a rohammunkásra.

Ki vert már hideg, s nem volt egy ruhája,  
és utálta már az asszony rongyait;  
a fia té'én nem járt iskolába,  
s utcáról verte haza lányait...  
Ki belefúladt kenyérbe és babba,  
s kinek az ökle már baltára szorult;  
ki belefáradt úrba és papokba,  
s ki betek alatt nem tört és nem javult:  
csodálkozik és sír a kis tükköre, —  
kőhécsel, krégek és nagyot köszönne...

Ki kaparta a földet két tenyérrel,  
s fülébe mest cirmos-tractor dorombol, —  
s ha ráigézik ostobák a multat,  
derűsen íródul messzi a bolondtól...  
Ki hídön jár már a romek fölött  
s a szemében holnap sugara ragyog;  
ki le'kében a felhők fölött száll már,  
hol rácsillognak tüzes csillagok:  
ki börtönmélyből emberré vált mára —  
gyárat, munkást és a rohammunkást  
fölémeli lelke oltárára.